

M. DIKON.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφὸν Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια).—Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ, διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

**ἘΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωσία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Η'

Ἄναμφισβητήτως, ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις, ἣν προεμελέτα ὁ Λουβέν, ἦτο ἡ διαρπαγὴ τοῦ μεγάρου Σουᾶ.

Ἄλλως τε, αἱ διαπραγματεύσεις ἐξηκολούθουν μεταξύ τῶν δύο φυλακισμένων. Ὁ Λαυρέντιος ὑπεκρίνετο πάντοτε δυσπιστίαν πρὸς τὸν Λουβέν.

— Δυστυχῆ μου φίλε, θέλεις νὰ μὲ ρίψῃς εἰς παγίδα· μὴ ἐλπίζεις ὅμως ὅτι θὰ το ἐπιτύχῃς.

Ὁ Λουβέν διαμαρτύρητο ἐνθέρμως διὰ τὴν εἰλικρινείαν του.

Ἄλλοτε, ὁ Λαυρέντιος ἔσκωπε τὸν Λουβέν διὰ τὴν ἱκανότητα, δι' ἣν οὗτος ἔκαυχετο.

— Σὲ συγχάριω, τῷ ἔλεγε μὲ τὴν ἱκανότητά σου, τὴν ἔπαθες καὶ ἄλλοτε.

— Ὡ! ἔλεγεν ὁ Λουβέν, τί σημαίνει ἂν μ' ἐπικύριον μιὰ φορά. ἤτουν ἀτυχία... Μὰ πόσαι ἄλλαι τέτοιαι δουλειαὶ ἔκαμα χωρὶς νὰ μὲ νοιώσουν!... καὶ τώρα γρήγορα μάλιστα...

Διὰ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων ἠννοεῖ βεβαίως τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὃ δὲ Λαυρέντιος ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τὰ πάντα· ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη ἐπιμονὴ πρὸς τοῦτο ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὰς ὑπονοίας τοῦ Λουβέν. Ἐρκέσθη νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἀδιάφορον, ἀγαπητέ μου, δὲν τὸ θεωρῶ ἀσφαλὲς νὰ συνεργασθῶ μαζί σου. Δυσπιστῶ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις σου. Ἄλλως τε, δὲν ἔκαμες μεγάλα πράγματα· αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις, περὶ τῆς ὁποίας ὄλονεν ὀμιλεῖς καὶ ἡ ὁποία εἶνε σχεδὸν ἔτοιμος...

— Ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν, εἶνε περὶ φημη, χοντρὴ δουλειά...

— Στοιχηματίζω ὅτι ἐννοεῖς νὰ κλέψωμεν τὴν Τράπεζαν τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι, ἀλλὰ ἓνα κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἔμπορεῖ νὰ λογαριασθῇ ὡς παράστημα τῆς Τραπεζῆς.

— Ὡ! ὦ! πολλὰ ὑπόσχεσαι, γέρω μου, δὲν ἀγαπῶ τὰς ὑπερβολάς.

— Εἶνε ὅπως σοῦ λέγω.

— Περὶ τίνος πρόκειται, τέλος πάντων;

— Ὅθ' ἄρῃς! ἐπανέλαθεν ὁ Λουβέν. Καὶ ὅταν θὰ σοῦ πῶ: Νά, αὐτὸ εἶνε, τότε θὰ εὐχαριστηθῇς, εἶμαι βέβαιος.

— Ἔστω. Ἄς περιμένωμεν. Τὸ οὐσιώδες εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ. Διότι, μ' ὄλην τὴν παρουσίαν σου, ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι φοβερά.

— Ὑπομονή! δὲν θ' ἀργήσωμε, ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Λουβέν.

Ὁ Μούλ ἀφ' ἑτέρου, συμβουλεύων τὸν Λαυρέντιον, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ συνιστᾷ ὑπομονήν. Ὁ Λαυρέντιος ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἤθελε νὰ προβῇ ταχύτερον πρὸς τὸν σκοπὸν. Προσθετέον ὅτι ὁ ἀναγκαστικὸς μανδύας τοῦ ἦτο βασιανιστικὸς, ἀλλ' ὁ Μούλ, παρὰ τὰς παρακλήσεις του, δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ τῷ ἀφαιρηθῇ ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ ἐγείρωσι τὴν δυσπιστίαν τοῦ Λουβέν.

Οὗτος ἐξηκολούθει τὰς ἀναφοράς του εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴν. Ἡμέραν τινα εὗρον αὐτὸν εἰς ἄκρον ὠργισμένον.

— Ἰδού! εἶπεν ὁ Μούλ, ὅ,τι προεἶδα θὰ συμβῇ.

— Τί τρέχει;

— Τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐξέδωκεν σήμερον ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπαλλάσσεται ὁ Σίμων.

— Ἄ! διάβολε!

— Μετὰ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας θὰ ἀπολυθῇ. Δὲν δυνάμεθα ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ τὸν κρατήσωμεν· δὲν ἔχομεν οὔτε ἔνδειξιν, οὔτε ἀρχὴν ὁμολογίας... Μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν συγκατοικίαν δὲν κατώρθωσες τίποτε... Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πλέον ἀνόητος καὶ πλέον ἀδέξιος ἀπὸ σέ!...

— Τὸ ἔξυρετε πῶς δὲν πταίω ἐγώ. Σὰς τὸ εἶπα: εἶνε παμπόνηρος καὶ δὲν πιστεύει.

— Τί σημαίνει; Ὁ τυχὼν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἔκαμεν κάτι· ἀλλὰ σύ, τίποτε! Ἄν ὑπῆρχε τοῦλάχιστον τρόπος νὰ τὸν κρατήσωμεν ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν;

— Τίποτε δὲν θὰ κάμετε. Ἐδῶ εἰς τὴν φυλακὴν τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη. Ἄμα ἔβγῃ ἔξω, τότε θὰ τὸν καταφέρω· σὰς βεβαίονω.

— Πῶς; τίνι τρόπῳ;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου, εἶπεν ὁ Λουβέν.

Ταῦτα λέγων ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἔκφρασιν εὐφύιας καὶ πονηρίας.

— Πῶς τὸ μυστικόν σου! ἀνέκραξεν ὁ Μούλ. Μήπως δὲν μοὶ τὰ εἶπες ὅλα;

— Ἐμπορεῖ, εἶπεν ὁ Λουβέν δι' ὑφους μακιαβελικοῦ.

— Ὅθ' μοὶ εἴπῃς ἀμέσως ὅ,τι ἠξέυρεις.

— Ὅχι τώρα· ἀργότερα ἂν θέλετε.

— Ἄ! παληάνθρωπε! ἀνέκραξεν ὁ Μούλ. Ἐννοῶ τώρα, μὲ ἐμπαιζίζεις...

— Ὡ! ὄχι... ὁ Θεὸς φυλάξοι!

— Ἐσκεπτόμην ἐπίσης: πῶς εἶνε δυνατὸν εἰς πανοῦργος καὶ δόλιος ὡς σὺ νὰ μὴ κατορθώσῃς τίποτε! Τὰ πάντα ἐξηγουῦνται· ἐφύλαξες διὰ σέ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακαλύψεων σου· ἠθέλησες κάτι νὰ κάμῃς καὶ νὰ ὀρίσῃς σὺ τὴν ἀμοιβήν σου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὲ κατηγορεῖτε δι' αὐτό;

— Δὲν πιστεύω ν' ἀπαιτήσῃς νὰ σέ συγχάρῳ.

— Ἀκούσατε, κύριε Μούλ· δύο πράγματα μὲ βαραίνουν καὶ θέλω νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτά: ἡ δραπετεύσις μου καὶ ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ζίλ.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς μὲ τὸν ὑποῦλον αὐτὸν τρόπον σου; Λοιπόν, ἀπατάσαι. Ὁ Σίμων θὰ ἐλευθερωθῇ, σὺ ὅμως θὰ μείνῃς μέχρις οὗ ἡ δικαιοσύνη ἀποφασίσῃ ὅ,τι κρίνει ἀναγκαῖον καὶ ἐννοεῖς τί σὲ περιμένει.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, εἶπεν ὁ Λουβέν στενάξας μεθ' ὑποκριτικῆς ὑποταγῆς.

— Ὅθ' σὲ ὠδηγήσουν πάλιν εἰς τὴν πρώτῃν σου εἰρκτὴν.

— Τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν τρύπα ποῦ μὲ ἐκλείσατε δεκαπέντε μέραις μὲ τὸν Σίμωνα, ὃ ὁποῖος εἶνε κακὸς καὶ ἀγριος.

Ὁ Μούλ περιεπάτει ζωηρῶς, σύνοφρος καὶ πλήρης ὀργῆς. Αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὸν Λουβέν.

— Ὅχι, εἶπε, θὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς τὴν εἰρκτὴν αὐτὴν.

— Ἄ!

— Πρέπει ν' ἀποχαιρετίσῃς τὸν Σίμωνα· ἔπειτα ἴσως συμπληρώσῃς τὰς πληροφορίας, αἱ ὁποῖαι θὰ σοὶ χρησιμεύσουν ὡς ὄπλον εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Βέβαια δὲν θὰ λείψω, ὑπέλαθεν ὁ Λουβέν μετὰ σκωπτικοῦ μειδιάματος.

— Μένει νὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ Μούλ, τί θὰ κερδίσῃς ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας. Ὅθ' τὸ ἴδωμεν. Πήγαινε.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Λουβέν εὐρίσκετο πάλιν μόνος μετὰ τοῦ Λαυρεντίου.

— Καλὰ νῆα! εἶπε πλησιάζων αὐτὸν καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν.

— Τί συμβαίνει;

— Μίλα σιγά. Μὰ ἀκούουν, εἶμαι βέβαιος. Αὐριοῦν θὰ εἶσαι ἐλεύθερος!

Ὁ Λαυρέντιος ἔδειξεν ἐκπληξιν καὶ χαρὰν.

— Ἄς μὴ χάνουμε τὸν καιρὸ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, καὶ ἄς τὰ συμφωνήσουμε. Θέλεις νὰ δουλέψουμε μαζί;

— Ναί, μὲ τὰς συμφωνίας ποῦ σοῦ εἶπα;

— Ποίας;

— Ὅθ' μοῦ δώσῃς ἐγγυήσεις καὶ εἰς ὅλας μας τὰς ἐπιχειρήσεις θὰ πηγαίνῃς πρῶτος ἢ τοῦλάχιστον μαζί μ' ἐμέ.

— Μοῦ κάμνει τιμὴν αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη.

— Τὴν ἀξίζεις.

— Εἶνε λιγάκι ἀλήθεια. Ἡσύχασε ὅμως καὶ δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ μὲ καταλάβῃς. Ὅθ' τὰ ξαναποῦμε πάλιν. Λοιπόν, νά, ἐλευθερώσεαι· πέρνεις τὸ δρόμο τοῦ Σοαζὺ καὶ πᾶς σπῆτι σου· σὰν καλὸς νοικοκύρης.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατον.

— Περιμένε. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Πέρνεις ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχωσες, ποῦ τὰ ἐκλεψες τῆς γυναικὸς τοῦ φούρναρη... Πόσα εἶνε αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Ἄ! μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐ! δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς, εἶπεν ὁ Λουβέν. Τί μὲ μέλλει πόσα εἶνε. Ἡ ἀνάγκη τὸ ἔξυρει. Ἡθέλα ὅμως νὰ τὸ ἔξυρα ὅταν θὰ εὐγῶ ἀπ' ἐδῶ.

— Διακόσια σαράντα τρία φράγκα, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Καλὰ· σώνουν αὐτά. Τὴν νύκτα ἐπιστρέφεις εἰς τὸ Παρίσι καὶ προσέχεις νὰ

μή σε ἰδῆ κάνουνε και νά μή σε ἀκολουθήσουν. Ἄν ἀπαντήσης κανένα ὑποπτο πρόσωπο γιρίζεις ἀπ' ἐδῶ και ἐκεῖ ἕως νά σε χάση.

— Καλά και ἄμα ὑπάγω εἰς Παρισίους τί θά πράξω ;

— Πηγαίνεις εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Προαστείου Ποασσονιέ κτυπᾷς εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐβδομηντα ἕξη· λές εἰς τὸν θυρωρό : « Ὁ κύριος Κροασιλιὰ — ὁ Κροασιλιὰ εἶμαι ἐγὼ — δὲν ἐπέστρεψε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐξοχή ; » Ὁ θά σου πουν : « Ὁχι ». Τότε λέγεις : « Τὸ κατάλαβα πῶς θ' ἀργήση περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐλογάριαζε. Εἶμαι ὁ ἀνεπιός ποῦ περιμένει και μοῦ εἶπε πῶς ἡ κατοικία του εἶνε εἰς τὴν διάθεσί μου ». Τότε ὁ θυρωρός θά σε ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κατοικία μου και ἐκεῖ θά καθήσης ἐλεύθερα.

— Χμ ! πιστεύεις ὅτι αὐτὸ εἶνε τόσον εὐκολον ;

— Εἶμαι βέβαιος. Ἐσυμφώνησα μὲ τὸν θυρωρό δι' ἕνα ἄλλον ἀνεπιόν — ἔχω πολλοὺς ἀνεπιούς — ποῦ ἔπρεπε νά ἔλθῃ και ἐμποδίσθηκε. Ἄμα κατοικήσης εἰς τὴν κατοικίαν μου, μή τὸ κουνήσης νά βγαίνης μόνον τὸ βράδυ και πολὺ προσεκτικά. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμα, εὐκολο και σίγουρο.

— Καλῶς, εἴμεθα σύμφωνοι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἄν ἀργήσω πολὺ, ποῦ δὲν τὸ πιστεύω, και ἂν λάβῃς ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, πήγαινε εἰς τοῦ Σαμουήλ Ρισάρ, εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρ.

— Σαμουήλ Ρισάρ ;

— Τὸν γνωρίζεις ;

— Ὁχι, ἀλλὰ θέλω νά μάθω τὸ ὄνομα.

— Τοῦ λέγεις νά σοῦ δώσῃ ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ τοῦ ἔδωκα, και θά σοῦ δώσῃ. Ναι, Σαμουήλ Ρισάρ, ἐπανάλαθεν ὁ Λουβέν· εἶνε ὁ τραπεζίτης μου και τοῦ ἔδωκα τὰ χρήματα ποῦ ἐπῆρα ἀπὸ τὴν ὕστερη δουλειά μου.

Θ'

Τὴν ἐσπέραν ὁ φύλαξ ἦλθε ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἀναγκαστικὸν μανδύον τοῦ Λαυρεντίου.

— Τέλος πάντων ! εἶπεν οὗτος, δὲν εἶνε κρῖμα.

— Πῶς ἐμπόρεσαν, εἶπεν ὁ Λουβέν εἰς τὸν φύλακα, νά βασανίσουν τὸν ἀνθρωπο τόσους μέρας μὲ αὐτὸ τὸ σακκί. Εἶνε πολὺ σκληρό· αὐτὸς εἶνε ἡμερος ἂν ἀρναί.

Κατὰ βάθος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος βλέπων τὸν Λαυρέντιον ἐκτείνοντα τοὺς στιβαροὺς αὐτοῦ βραχίονας.

Ὁ Λαυρέντιος προσεποικῆθη ἐκπληξιν και χαρὰν διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο εὐτύχημα. Ἡρώτησεν ἀφελῶς τὸν φύλακα τὴν αἰτίαν, ὡς εἰ ὁ Λουβέν δὲν τῷ εἶχεν ἀναγγεῖλει τὴν προσεχῆ ἀπελευθέρωσίν του.

— Διαβόλε ! εἶπεν ὁ φύλαξ, δὲν ἠξέυρω τίποτε ἐκτελῶ διαταγὴν, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος γελῶν, προσπάθησε νά μοῦ εὔρησῃ κατοικίαν καλ-

λιτέραν και ὀλιγώτερον θλιβεράν ἀπὸ αὐτήν. Εἰμπορεῖτε ν' ἀφήσετε ἐδῶ νά σάπησῃ αὐτὸν τὸν γέρω-βλάκα, ἂν σὰς ἀρέσῃ, προσέθηκε δεικνύων τὸν Λουβέν.

— Ἄ ! ὅσον δι' αὐτὸ δὲν ἔχω καμμίαν διαταγὴν. Ἄπευθυνθῆτε εἰς τὸν διευθυντήν, εἶπεν ὁ φύλαξ κλείων πάλιν τὴν θύραν.

Μόλις οὗτος εἶχεν ἐξέλθει και ὁ Λουβέν ἀνέκραξε :

— Μπράβο ! ὠραία ἔπαιζες !

Και ὤρμησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον, τοῦ ὁποίου ἤρπασε τὰς χεῖρας.

— Ἄφησέ με ζῶον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀπὸ τῶν αὐτὸν μετ' ἀηδίας.

— Συγχώρεσέ με, εἶπεν ὁ Λουβέν, μὰ δὲν ἔμπόρεσα νά κρατηθῶ. . . Ἦτουν διὰ νά σοῦ δείξω πόσον εὐχαριστήθηκα ποῦ σε ἄκουσα νά μιλῆς ἔτσι. . . διότι δὲν πρέπει αὐτὸς ὁ φύλακας τὰ νοιώσῃ πῶς εἴμαστε σύμφωνοι και σοῦ εἶπα πῶς θά ἐλευθερωθῆς. Τὸ ἐκατάλαβες. Και πόσο φυσικὰ τὸν ἐρώτησε ! Μπράβο σου πάλι !

Ὁ Λαυρέντιος ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους και ἤρξατο περιπατῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ. Ὁ Λουβέν, καθήμενος ἐπὶ σκίμπος, ἠτένιζεν αὐτὸν θαυμάζων τὴν ὠραίαν ἐκείνην νεανικὴν στάσιν, τὸ σταθερὸν και ἐπίχαρι ἐκείνο βάδισμα και τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματος αὐτοῦ.

— Εἶνε και ἔξυπνος μ' ὄλα αὐτὰ ! ἐψιθύρισε γοητευθεῖς.

— Διατί μὲ παρατηρεῖς και μουρμουρίζεις ; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἰστάμενος αἰφνης ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Τίποτε. . . εἶπεν ὁ Λουβέν ταραχθεῖς. Ἔλεγα μονάχα. . . πῶς εἶσαι καλλίτερα χωρὶς τὸ ζουρλομανδύα.

— Βεβαίως εἶμαι καλλίτερα ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καγχάζων. Μόνος σου τὸ εὔρες αὐτό ;

— Συγχώρεσέ με, λέγω κουταμάραις. . . Μὰ διαβόλε ! τοῦ λόγου σου δὲν πρέπει νά φοβᾷσαι ἀνθρωπο . . .

— Και μάλιστα ἀνθρωπον χαμένον ὡς σέ.

— ὦ ! ἐμὲ μή μὲ λογαριάζης· εἶμαι ἕνα παληοκούρελο. Και ὅμως ἐγὼ ὁ ἀδύνατος, ὁ κακομοιριασμένος, ἔχω ἀπὸ αὐτό, εἶπε θέτων τοὺς δακτύλους ἐπὶ τοῦ μετώπου . . . και αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Τοῦ λόγου σου ὅμως τὰ ἔχεις ὄλα, τίποτε δὲν σοῦ λείπει.

— Κόλαξ, πήγαινε !

— Και εἶσαι μονάχα εἴκοσι πέντε χρόνων ! Ἄ ! θά προοδεύσης, ἐγὼ σοῦ τὸ λέγω. Ἄν δουλέψῃς κάμποσο καιρὸ μαζί μου. . . διότι θά τὸ ἔχω καμάρι νά σε κάμω ξεφτέρι.

— Ἐχεις γενναίαν καρδίαν ! εἰς πατῆρ δὲν θά ὀμίλει καλλίτερον.

— Χορατεύεις. . . Ἐγὼ μιλῶ σπουδαία. Τὸ μέλλον σου . . .

— Εἶνε λαμπρόν ! τὸ εἶπομεν. Ἄλλ' ἀφοῦ μὲ διδάσκεις, γέρω-μαϊμοῦ, προσπάθησον τὰ μαθήματά σου νά μὴ μοι κοστίσουν τόσον ἀκριβὰ, ὅσον εἰς τοὺς συντρόφους σου τοῦ Βιζουίφ.

— Ἄ ! αὐτό. . . σοῦ τὸ εἶπα, κύριε Σίμων, ἦτουν ἀτυχία.

Ὁ Λαυρέντιος εἰλικρινῶς ἔχαιρεν ὅτι ἀπηλλάγη τοῦ ἀναγκαστικοῦ μανδύου και θ' ἀπεφυλακίζετο. Ἡ χαρὰ αὕτη ἐξεδηλοῦτο ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του και τοῖς λόγοις του, δὲν προσεπάθει δὲ νά τὴν ἀποκρύψῃ, διότι ἔδει νά φαίνεται φυσικῆ. Διὰ τοῦτο ὁ Λουβέν δὲν ἐξεπλήσσετο. Ἐφοβεῖτο ὅμως μήπως ὁ Λαυρέντιος, ἀπαξ ἐλευθερούμενος, τὸν ἐγκατέλειπεν ἐκ δυσπιστίας, ἐξ ἀδιαφορίας ἢ προκαταλήψεως.

— Θά θέλῃς ἴσως νά δουλέψῃς μόνος σου, εἶπεν. Οἱ νέοι τίποτε δὲν φοβοῦνται. . . Θά χάσης ὅμως, τὸ ξέυρω. Πίστευέ με, ἔλα νά μὲ εὔρησῃ εἰς τὸ μέρος ποῦ εἶπαμε.

— Ἡσύχασε, δὲν θά σε ἀφήσω.

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια ; Μοῦ τὸ ὑπόσχου ;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Διὰ τὸ καλόν σου. Ποῦ θά εὔρησῃ δουλειὰ ἂν ἐκείνη ποῦ σοῦ εἶπα ; Εἶνε περιφρημῆ, σοῦ τὸ ξαναλέγω. Ἄφοῦ κάμωμε αὐτή, ἔμποροῦμε νά τραβηχθοῦμε και νά ζήσωμε μὲ τὰ εἰσοδήματά μας.

Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς διήλθον ἐν τοιαύτῃ συνομιλίᾳ. Περὶ τὴν πρωΐαν, ὁ Λουβέν εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ, ὅτι ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἔπρεπε προηγουμένως νά συνομιλήσῃ διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ Μοῦλ περὶ τῶν περιστάσεων τοῦ ἐγκλήματος τῆς Βιλλαιν και ἐζήτησε παρὰ τοῦ ψευδοῦς Σίμωνος πληροφορίας ἐπὶ τούτῳ.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, ἃς προέφερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὁ Λαυρέντιος τῷ ἔρριψε φοβερόν βλέμμα.

— ὦ ! ἡσύχασε. . . ἄκουσε, ἔσπευσε νά τῷ εἶπῃ ὁ Λουβέν. . . αὐτὸ μοῦ χρειάζεται, τὸ καταλαβαίνεις. Θέλω μονάχα νά μοῦ πῆς ὅ,τι ξέυρει ἡ ἀνάκρισις, τίποτε περισσότερο, ἀπολύτως τίποτε. . .

Ἄφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρεκάλεσε τὸν Λαυρέντιον, οὗτος ἔστρεψεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Λουβέν. Δὲν εἶχεν ἀνάγκη νά ἐπινοήσῃ μῦθον. Ὁ Μοῦλ εἶχε προῖδει τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀρχαίου καταδίκου και ἔδωκε τὸ κατάλληλον μάθημα.

Διηγῆθη τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ φαντασιώδους τούτου ἐγκλήματος και ὑπέδειξε τὰ κυριώτερα σημεῖα, ἐφ' ὧν ἡ ἀνάκρισις εἶχεν ἐπιμείνει, χωρὶς νά δυνηθῆ νά πορισθῆ θετικὴν τινα ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ ἐπέμενε πολὺ εἰς τὸ ἀλλοθι, ὅπερ ἐπεκαλέσθη, ὁ Λουβέν τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Ἀρκετὰ ! ἀρκετὰ ! ἀνέκραξε, μὴν πῆς οὔτε μία λέξι παραπάνω. Κακόμοιρε ! ἂν ἦμουν κατάσκοπος, δὲν θά ἀφίνα νά χαθῆ λόγος ἀπὸ ὅσα εἶπες.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ψευδὴς Σίμων εἰδοποιήθη ἐπισήμως ὅτι ἠλευθεροῦτο και ὅτι ὁ φύλαξ ἦλθε νά τὸν ἀποφυλακίσῃ.

— Χαῖρε, γέρω-κάβουρα, εἶπεν εἰς τὸν Λουβέν.

Ὁ Λουβέν οὐδὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ βλέπων τὸν Λαυρέντιον ἐξερχόμενον, ἠτένισεν αὐτὸν μετὰ θλίψεως· ὅταν δ' οὗτος

ἀπῆλθε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν περιφροντικῶς καὶ ἐστέναξεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐπίσης, ἐξεληθὼν τῆς φυλακῆς, ἐστέναξεν, ἀλλ' ἐξ ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς. Ὁ Μούλ, ὅστις τὸν ἀνέμενε, ἦλθε πρὸς αὐτόν, τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα καὶ τὸν συνεχάρη.

— Τὸ πρῶτον μέρος τῶν καθηκόντων σας, τὸ κοπιωδέστερον, τὸ ἐξετελέσατε, εἶπεν. Πρέπει ὅμως νὰ σκεφθῶμεν τὰ κατόπι.

Ὁ Λαυρέντιος τῷ διηγήθη τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Λουβέν διὰ ληφθέντα. Ὅτε ὁ Λαυρέντιος ὠμίλησε περὶ τῆς συνεντεύξεως, ἦν τῷ ἔδωκεν ὁ Λουβέν, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ τινος σκέψεως.

— Ἀριθμὸς ἐβδομήκοντα ἕξ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος φρικιῶν, ἐνθυμοῦμαι! εἶνε παρὰ τὸ μέγαρον Σουσαῖ.

— Εἴσθε βέβαιος;

— Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα· τὸ μέγαρον Σουσαῖ φέρει ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα τέσσαρα.

— Κάλλιστα, εἶπεν ὁ Μούλ μετὰ χαρᾶς, μία ἔτι ἔνδειξις. Βεβαίως δὲν ἦπατώμην.

— Τί σκέπτεσθε;

— Διάβολε, τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν, περὶ ἧς σὰς ἐπρότεινε ὁ Λουβέν, καὶ σὰς εἶπεν ὅτι εἶνε σχεδὸν ἔτοιμος... εἶμαι βέβαιος! ὑπάρχει εἴσοδος εἰς τὴν πλατεῖαν...

— Μήπως κατὰ τύχην;

— Ναί! πρόκειται περὶ ληστεύσεως τοῦ μεγάρου Σουσαῖ.

— ὦ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος καταπλαγεῖς.

— Πράγματι, ἡ ἐπιχείρησις εἶνε λαμπρά, καὶ οἱ μᾶλλον ἀπαιτητικοὶ θὰ ἠύχαριστοῦντο. Διάβολε! πῶς τὰ σκέπτεται αὐτὸς ὁ Λουβέν! Εὐτυχῶς εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ τὸν προλάβωμεν.

᾿Ωδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς δωμάτιον, οὗτινος ἔκλεισε μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν καὶ ἤρξατο δίδων αὐτῷ ἐξηγήσεις περὶ ἐκείνου, ὅπερ ὤφειλεν εἰς τὸ μέλλον νὰ παύσῃ. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται διήρκεσαν δύο σχεδὸν ὥρας, ὁ δὲ Μούλ ἐκράτησε τὸν Λαυρέντιον μέχρις οὗ εἶδεν αὐτὸν ἀκριβῶς κατανοήσαντα αὐτάς.

— Ἦδη, τῷ εἶπε, σκεφθῆτε. Ἄν ἔχετε ἀμφιβολίαν τινὰ ἢ φόβον, θὰ με εὑρητε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀσφαλείας· ἐκεῖ θὰ συνομιλήσωμεν. Ἀπόψε τὴν ὀγδόην ἢ τὴν ἐνάτην ὥραν θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν προαστείου Ποασσονιῆ ἀριθμὸς ἐβδομήκοντα ἕξ. Δὲν θὰ περιμείνετε πολὺ αὔριον θὰ σὰς στείλλω τὸν Λουβέν. Χαίρετε καὶ θάρρος! Ἠρχίσατε καλῶς καὶ καλῶς θὰ τελειώσετε.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΙΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Οἱ κεκλημένοι ἦσαν πολυάριθμοι, ἀλλ' ὁ νεανίας, καὶ τοὶ σφόδρα ἐρωτευμένοι, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἔλθῃ ἐνωρίτερον, ὅπως μὴ παρατηρηθῇ ἡ ἀνυπομονησία του. Ὁ Κάρολος, ὅστις ἐγένετο ξεναγὸς τοῦ φίλου του, παρουσίασεν αὐτὸν πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ· ἡ Ἀλίκη ἐκάθητο παρὰ τῷ πάπῳ τῆς· ἰδοῦσα τὸν νεαρὸν τοῦ Δικαίου σπουδαστὴν, ἀνεγνώρισε τὸν ἐπ' ὀλίγον χρόνον συνοδίτην τῆς καὶ ἀνεσκήρτησεν ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα.

Ὅσον ἀδιόρατος καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ κίνησις αὕτη, ὅσον ἀφανὲς καὶ ἂν ἦτο τὸ ἐρυθρῆμα τοῦτο, ὁ μαρκήσιος δὲ Βοννεῖλ τὰ παρατήρησε καὶ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς. Ὡς πρὸς τὸν Μαξιμόν, οὗτος τρέμων ἐκ συγκινήσεως, ὑπεκλίθη ταπεινῶς πρὸ τῆς νεάνιδος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, χωρὶς μάλιστα νὰ τολμήσῃ νὰ παρατηρήσῃ ἐκείνην, ἢ παρουσιάσῃ τῆς ὁποίας τὸν ἔκαμνε νὰ φρικιᾷ. Ἡ ταραχὴ τοῦ νεανίου ἀναμφιβόλως παρατηρήθη ὑπὸ τῆς Ἀλίκης, ἣτις ἠρυθρίασε πάλιν ὀλίγον, κατόπιν δὲ ὠχρίασεν.

Μετὰ τὴν παρουσίαν ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε ν' ἀποσύρῃ τὸν φίλον του, ὅστις ἐφαίνετο καθ' ὀλοκληρίαν ἀφηρημένος· ἐκεῖνος ὁ συνήθως φλύαρος, δὲν ὠμίλει, δὲν ἀπῆντα ἢ διὰ μονοσυλλάβων, παρατηρῶν μετ' ἀδιαφόρου ὄμματος τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων, ὅπερ διεσταυροῦτο ἐν ταῖς καταφωτιστοῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου.

Δὲν ἤρκει ὅμως ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν νεάνίδα· ἔπρεπε νὰ τῇ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην δὲν ἐξέφρασε τῷ μαρκησίῳ, ὅστις ὅμως, μαντεύσας τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Μαξιμοῦ, καὶ θέλων νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τοῦ σκοποῦ του, προσεπάθησε νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χαρτοπαιγνίου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μαξιμος, μόνον ἀπόψε δὲν παίζω.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθήσῃ τι, ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Καρόλου καὶ ἠφανίσθη ἐν τοῖς ὀμίλοις.

Ὁ δὲ Βοννεῖλ ἔδραξε τὰ χεῖλη, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς διαθέσεις ταύτας τοῦ φίλου του.

Ἀπὸ ὀμίλου εἰς ὄμιλον, κατώρθωσεν ὁ Μαξιμος νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς νεαρᾶς οἰκοδεσποίνης. Ἀφοῦ ἐθεώρησεν αὐτὴν ἐπί τινος στιγμᾶς ὀλίγον μακρόθεν καὶ τὴν εὔρεν ὠραιότεραν παρὰ ποτε, ἀπετόλμησε τέλος νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Ἡ Ἀλίκη εἶδεν ἐρχόμενον τὸν δειλὸν τοῦτον ἐραστὴν; Ἰσως. Ἐν τούτοις, δὲν ἐφάνη παρατηρήσασα τὴν παρουσίαν τοῦ νεανίου καὶ ἐξηκολούθησε ν' ἀπαντᾷ φαιδρῶς εἰς ἐκείνους, μεθ' ὧν συνδιελέγετο.

Ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ σειρά τοῦ Μαξιμοῦ, μείναντος μόνου μετὰ τῆς Ἀλίκης. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ δυστυχὴς νέος ἀπόλεσε τὸ θάρρος του καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινὰς ἀκατανοήτους. Ἀλλ' εἴτε ἐξ οἴκτου, εἴτε ἐξ ἄλλου λόγου, ἢ νεῆνις, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρατήρησε τὴν ἀμηχανίαν τοῦ Μαξιμοῦ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φαιδρότητος:

— Δέχομαι, κύριε, νὰ χορεύσω τὸ δεύτερον βάλς.

Κατόπιν προσῆλθον καὶ ἕτερα πρόσωπα, ἅτινα ἠνάγκασαν τὸν υἱὸν τῆς ὠραίας Μαριῶν ν' ἀποσυρθῇ, ἀφοῦ ἐπέλλισε λέξεις τινὰς εὐχαριστήσεως.

Ἦτο ὅλως ἀφηρημένος καὶ ἔσπευδεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὅπως ἠσυχάσῃ ἐκ τῆς ταραχῆς του. Ἀναμφιβόλως τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ἡ νεῆνις καὶ χάριν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἦν τῷ ὤφειλε διὰ τὴν τοῦ βουλευτάρτου Μονμάρτρ ἐκδούλευσιν, τῷ ἐπεδαψίλευε τὴν μεγάλην τῆς εὐνοίαν, ἦν ὁ Μαξιμος δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς. Τί δ' εἶχε ψελλίσῃ πρὸ ὀλίγου ἐνώπιόν τῆς; Καὶ αὐτὸς τὸ ἠγνόει. Βεβαίως θὰ τῇ ἐφάνη πολὺ ἀφελής, ἀλλ' ὅμως ἐδείχθη αὕτη πρὸς αὐτὸν τὰ μάλα εὖνους καὶ εὐπροσήγορος.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν συνῆλθεν εἰς ἐκυτόν· ἐπειδὴ δὲ κύμα προσκεκλημένων τὸν ὤθησεν εἰς τὰς αἰθούσας, ἔνθα ἔπαιζον, εἰσῆλθε καὶ οὗτος ἐν αὐταῖς· ἐκεῖ συνήντησε τὸν φίλον του Κάρολον.

— Λοιπὸν; τῷ εἶπεν οὗτος.

— Εἶμαι ἐκτὸς ἐκautoῦ· ἡ εὐδαιμονία μου εἶνε τελεία.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τῆς ὠμίλησας.

— Ἄ! Καὶ τί σοῦ ἀπεκρίθη;

— Μὲ προσεκάλεσε νὰ χορεύσωμεν τὸ δεύτερον βάλς.

— Σὲ προσεκάλεσε; Πῶς; ἀπατάσαι!

— Διόλου· καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς αὕτη μοὶ ἀπήθυσεν πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάμω.

— Ἄς ἴδωμεν, δὲν ἐννοῶ καλῶς, εἶπεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς.

— Ἀπλούστατα· ἤθελα νὰ τὴν ἴδω, νὰ τῇ ὀμιλήσω· τὴν ἐπλησίασα καὶ τῆς εἶπα, ἀγνοῶ τι· με ἤκουσε· με ἐνόησεν! Ἐμάντευσεν ὅτι ἤμην τόσον πολὺ συγκεκριμένης, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκφρασθῶ ἐλευθέρως· Βεβαίως, διότι αὕτη με ἐβοήθησε, προσποιηθεῖσα ὅτι παρεδέχετο πρότασιν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἐτόλμων νὰ τῇ ἀπευθύνω.

— Ἀξιόλογα! ἂν καὶ φαίνεσαι δειλός, ὅμως πολὺ καλὰ τὰ καταφέρεις!

— Σὲ ἀφίνω, εἶπεν ὁ Μαξιμος· θὰ ἀρχίσῃ τὸ δεύτερον βάλς· ἀκούω τὰ προανακρούσματα τῆς μουσικῆς.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του, ἐξηφανίσθη ὀπισθεν ὀμάδος προσκεκλημένων.

Ὁ Κάρολος τὸν εἶδε φεύγοντα, συσπῶν ἐπὶ πλέον τὰς ὀφρῦς του καὶ ψιθυρίζων λόγους ἀκαταλήπτους. Ὡς πρὸς τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, οὗτος χαίρων ἐπὶ τῇ εὐ-

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτά 10.

τυχία, ἢν ἐπόθει, προύχωρησε μετὰ βήματος σταθεροῦ πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην δὲ Λομπρὲ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἀδειαν τοῦ νὰ συγχορευθῆ, ἀδειαν, ἢν ὀλίγον πρότερον μετὰ τούτου χάριτος ἢ νεανίας τῷ εἶχε παρὰχωρήσει.

Ἡ ἐγγόνη τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ἐγερεθεῖσα ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μάξιμου, ὃν παρέσυρε μετὰ τῶν χορευτῶν. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἦτο λίαν συγκεκινημένον· πρώτη ἢ Ἀλίκη ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὅποιαν εὐπρεστῆθητε νὰ προσφέρητε εἰς τὴν θεῖάν μου.

— Πόσον εἰσθε καλὴ, δεσποινίς, εὐαρεστουμένη νὰ ἐνθυμηθῆτε ἀκόμη τὸ ἀσήμαντον ἐκεῖνο περιστατικόν.

— Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας μοι παρέχουν.

— Ἄλλ' εἶνε τάχα ἀξία ἐπαίνου ἢ πράξις, διὰ τὴν ὅποιαν μ' εὐχαριστεῖτε;

— Εἶμαι εὐτυχῆς θεωροῦσα αὐτὴν ἀξίαν ἐπαίνου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποινίς, μὲ φέρετε εἰς ταραχὴν, ἀλλὰ συνάμα μὲ καθιστᾶτε καὶ λίαν εὐτυχῆ. ἀφοῦ τοσοῦτον ἐπέσυρα τὴν προσοχὴν σας, ὥστε νὰ ἐνθυμηθῆτε μίαν τόσο μικρὰν πράξιν μου.

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε καὶ ὁ Μάξιμος ἐπανέφερε τὴν χορεύτριάν του εἰς τὴν θέσιν, ὅπου αὕτη ἐκάθητο πρότερον. Ἡ Ἀλίκη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἰπούσα αὐτῷ:

— Εὐχαριστῶ.

Ἐν τῇ μοναδικῇ ταύτῃ λέξει τοσαύτη ἐνυπῆρχεν ἔκφρασις στοργῆς, ὥστε ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν μεγάλως κατεταράχθη. Κατέφυγε δὲ εἰς ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του, ὅπως μὴ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του τὴν ὠραίαν καὶ λεπτὴν χεῖρα, ἢν ἡ Ἀλίκη ἔθετο ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του. Προσεκλίνετο ἀπλωῶς, ἀλλ' οὐχὶ ἀνευ χάριτος, ἐνώπιον τῆς συγχορευτριάς του καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Μάξιμος ἦτο ὡς παράφρων. Παρέσυρε τὸν φίλον του καὶ τὸν συνάδευσε μέχρι τοῦ οἴκου του. Καθ' ὁδὸν ἐξέχυσεν ἀπασαν τὴν εὐδαιμονίαν του μετὰ τοσαύτης πληθώρας ἐκφράσεων, ὥστε ἐξήντηλσεν ὄλην τὴν ὑπομονὴν τοῦ μαρκησίου.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, τῷ εἶπεν οὗτος· ἀλλ' εἶσαι νέος καὶ ἀπειρος, ὡς βλέπω· δὲν πρέπει νὰ ἐξάπτῃσαι διὰ τὸσον μικρὰ πράγματα.

Μετὰ τοῦτο παρήτησε τὸν Μάξιμον, ὅστις καὶ αὐτὸς μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του.

Αἱ ἐφεσπερίδες ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ ἐπανελήφθησαν καὶ ὁ υἱὸς τῆς ὠραίας Μαριῶν ἐξ οὐδεμιᾶς αὐτῶν ἔλειψεν. Συνέβη δὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἀναποφεύκτως ἐμελλε νὰ συμβῇ· ἐσπέραν τινὰ, τὰ δύο νεαρὰ ὄντα ὠμολόγησαν τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτά των· τότε δὲ τὰ πράγματα μετέβαλον φάσιν· αἱ ἐνώπιον ἄλλων συνεντεύξεις των δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς.

Τὸ πρῶτον ἡ νεανίς ἐξῆλθε μετὰ τῆς θείας της καὶ φυσικώτατα, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸν Μάξιμον, ὅστις δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὰς

δύο κυρίας. Ἡ γηραιὰ θεία εἶχε διατηρήσει τὴν ἀνάμνησιν τῆς διαβάσεώς της διὰ τοῦ βουλευτῆ Μονμάρτρ καὶ πολλάκις εἶχεν ἐπανίδει τὸν Μάξιμον εἰς τὰς ἐσπερίδας τοῦ ἀδελφοῦ της, περιποιεῖτο δὲ λίαν εὐγενῶς τὸν νεαρὸν φοιτητὴν, ὅστις τῇ ἐφαίνετο ἥττον ἀδιάφορος ἢ ὅσον οἱ πλείότεροι τῶν συχναζόντων εἰς τὰς ἐσπερίδας τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ συνάντησις των λοιπὸν αὕτη καθ' ὁδὸν δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἦνε εὐάρεστος εἰς τε τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην δὲ Λομπρὲ καὶ εἰς τὴν θεῖαν της. Συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον καὶ μολονότι τὴν φορὰν ταύτην ἡ γηραιὰ θεία δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοήθειας τοῦ Μάξιμου, οὗτος ἐν τούτοις ἐνόμισε καθήκον του νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονά του.

Ἡ δεσποινίς Ἀλίκη δὲ Λομπρὲ κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ τῆς μονομανίας τῶν περιπάτων, ὁ δὲ πάππος της, ὅστις τὴν ἐλάτρευε, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εὐρίσκη φυσικωτάτην τὴν ἀνάγκην ταύτην τῶν συχνῶν ἐξόδων· οὕτω δὲ καθ' ἑκάστην ἢ Ἀλίκη, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς γηραιᾶς της θείας, ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου· βεβαίως ὅμως καὶ ὁ Μάξιμος θὰ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ παρομοίας περιπατητικῆς μονομανίας, διότι καθ' ἑκάστην συνήντα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τὰς δύο ταύτας γυναῖκας ἐξερχόμενος καὶ αὐτὸς εἰς περίπατον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀρκετὸν εἰς τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος, διότι ἐβλέποντο ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτου· ὁ τρίτος δὲ οὗτος, ὅσον καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι καλοκάγαθος, παρεμπόδιζε τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις. Ἐν τούτοις, ἐν ταῖς γλυκαῖαις ταύταις ἐρωτικαῖς συνεντεύξεσιν, ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Μάξιμος ἐγνωρίσθησαν καλῶς.

Ὁ νεανίας εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν του, καὶ ἡ νεανίς τὴν ἰδικήν της, ἣτις ἦτο βραχυτάτη. Ὁραφνὴ, μὴ γνωρίσασα ποτὲ οὔτε τὸν πατέρα της οὔτε τὴν μητέρα της, ἠγάπησεν ἐν τῷ κόσμῳ δύο μόνον πρόσωπα, τὸν πάππον της καὶ τὴν θεῖαν της. Ἀλλ' αἱ δύο αὗται κλίσεις, ὅσον μεγάλαι καὶ ἂν ἦσαν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρεμποδίσωσι τὴν παραγωγὴν καὶ τρίτης. Οὕτω δὲ ἡ Ἀλίκη ἠρθῆρσεν ὑπερβαλλόντως, ὁμολογήσασα εἰς τὸν Μάξιμον, ὅτι τὸν ἠγάπα.

Τὰ δύο ταῦτα νεαρὰ ὄντα, πεπλασμένα τὸ ἐν διὰ τὸ ἕτερον, συνέδεσαν ἐν πάσῃ ἀθωότητι τὴν ὑπαρξίν των. Οἱ ἀρραβῶνές των ἐγένοντο δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ ἀμφοτέροι ἐθεωροῦντο ὡς ἠθικῶς ἐνωθέντες, χωρὶς οὐδὲ ὅπως ἔτι νὰ προφέρωσιν ἐν ταῖς συνομιλίαις των τὴν λέξιν γάμος. Ἀλλ' ἐὰν εἰσέτι δὲν εἶχον προφέρει τὴν λέξιν ταύτην, τοῦτο προῆλθε, διότι· εἰς τὰς συνδιαλέξεις των ἦτο παρούσα καὶ ἡ θεία. Ἡ ἀνυπομονησία των λοιπὸν ἠῤῥαξαν ἐκ τοῦ διηγετοῦς τούτου κωλύματος. Ἡ Ἀλίκη ἐγίνωσκεν ὅμως τὴν κατοικίαν τοῦ Μάξιμου.

— Αὐριον, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ, αὐριον θὰ δεχθῆτε...

Δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τι περισσώτερον καὶ ἀπῆλθεν. Ὁ νεανίας ἐνόμισεν ὅτι

ἐκείνη, ἢν ἠγάπα, εἶχε κάμει ὑπερτάτην ἀπόφασιν. Μετὰ μεγάλης λοιπὸν ἀνυπομονησίας ἀνέμενε τὴν ἐπαύριον.

* *

— Ἴδου μία ἐπιστολὴ διὰ σέ, Μάξιμε, εἶπεν ἡ κυρία Μαριῶν, εἰσελθοῦσα τὴν πρῶταν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ νεανίας τὴν ἤρπασε πυρετωδῶς, τὴν ἀπεσφράγισε καὶ παρετήρησε τὴν ὑπογραφὴν· ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν: «Ἀλίκη».

Ὁ Μάξιμος, ἀντὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὴν μητέρα του, ἔλαβεν εἶτα ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀπέθετο θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου τῆς ὠραίας Μαριῶν.

— Ἀφίσε με, μητέρα, εἶπεν, εἶμαι τὸσον εὐτυχῆς!...

Ἡ Ἀλίκη δὲ Λομπρὲ ἔδιδεν εἰς τὸν Μάξιμον τὴν πρώτην ἐρωτικὴν συνέντευξιν.

Ὁ Μάξιμος ἀνεγίνωσκε καὶ ἐπανεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν· αἴφνης ἤκουσε κραυγὴν εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον· ἔδραμε καὶ εὔρε τὴν μητέρα του ἀναίσθητον ἐξηπλωμένην κατὰ γῆς. Εἰς τὴν χεῖρά της ἐκράτει ἐφημερίδα ἀνοικτήν. Μετ' ὀλίγας περιποιήσεις ἡ ὠραία Μαριῶν συνήλθεν εἰς ἐαυτήν.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, καλὴ μου μητέρα; εἶπεν ὁ νεανίας ἔντρομος.

— Τίποτε, παιδί μου, τίποτε, μία ζάλη, τίποτε ἄλλο.

— Εἶσαι τώρα καλλίτερα;

— Ναί, παιδί μου, δὲν ἔχω τίποτε.

— Μήπως μὲ ἀπατάς, μητέρα; εἶσαι ὠχρὰ.

— Σοῦ ὀρκίζομαι, παιδί μου, ὅτι συνήλθα ἐντελῶς. Εἶμαι πολὺ καλὰ· πήγαινε· ἄφες με μόνην· ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Λοιπὸν, θέλεις νὰ φύγω;

— Ναί, πολὺ σὲ παρακαλῶ μάλιστα.

Ὁ Μάξιμος ἀπέθετο ἐκ νέου φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς μητρός του καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας. Ἡ κυρία Μαριῶν, μείνας μόνη, ἀνέλαβεν εἰς χεῖρας τὴν κατὰ γῆς ἐφημερίδα. Ἐπὶ τοῦ συνεπτυγμένου δὲ μέρους τοῦ φύλλου, ἐπανέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Διωρίσθη ἐν Παρισίαις ἀνακριτὴς ὁ κύριος Περνελέν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κυρίου Μ...»

— Ζῆ λοιπὸν!... μὰς συλλογίζεται ἄρά γε!... Πρέπει τώρα ὁ Μάξιμος νὰ μάθῃ ὄλην τὴν ἀλήθειαν!

Γ'

Ὁ ἀνακριτὴς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν δύο παραγωγέων, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κύριος Μπουβάρ μετέβη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ἔνθα ἤρχισε νὰ μελετᾷ διαφόρους σημειώσεις, ἃς ἐξήγαγεν

ἐκ κεκλεισμένου συρταρίου, ὅπερ ἠνέφξεν.

Ἄρου ἀνεδίφησε τοὺς φακέλλους καὶ τὰς σημειώσεις του, ὁ Μπουβάρ ἐπίεσε τὸ ἠλεκτρικὸν κομβίον τοῦ γραφείου του καὶ πᾶραυτα παρουσιάσθη εἰς τῶν ὑπαλλήλων, ὃν ἠρώτησεν ἐὰν ἦλθεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Ἄ! πηγαίνω λοιπὸν νὰ τὸν εὔρω.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ ἐπιθεωρητής, ἀφήσας τὸ γραφεῖόν του, ἐπορεύθη εἰς τὸ τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Ὁ κύριος Λεβέλ ἐγνώριζεν ἤδη περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Λοιπὸν; εἶπεν εἰς τὸν Μπουβάρ, ἰδὼν αὐτὸν εἰσελθόντα, τί νεώτερα;

— Περιέργως ὑπόθεσις καὶ ἐκ τῶν σπανιωτέρων· δηλητηρίασις δι' ὑδροκυανικοῦ ὀξέος.

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον σπάνιον τὸ πρᾶγμα; τί λέγετε;

— Βεβαίως, ἀλλ' αἱ περιστάσεις εἶνε περίεργοι.

— Καὶ πῶς τὸ μετεχειρίσθησαν τὸ δηλητήριον;

— Ὁ ἰατρός κύριος Δουσατέλ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐξηνάγκασαν τὸ θῦμα νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξύ· καταγίνεται τώρα εἰς τὴν νεκροψίαν καὶ ἀπόψε ἦ αὔριον θὰ ἔχωμεν τὴν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσίν του.

Κατόπιν ὁ ἐπιθεωρητής διηγήθη εἰς τὸν τμηματάρχη ὅ,τι συνέβη τὴν πρωίαν.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Λεβέλ, ὅταν ὁ Μπουβάρ ἐτελείωσε· τώρα θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Διευθύνσιν. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἰδοποιήθη περὶ πάντων τούτων καὶ ἔμαθον ὅτι ἐπεφώτισεν ὀριστικῶς τὸν ἀνακριτὴν Περνελέν νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακριτικῶς.

Μετὰ τινὰς ὥρας, οἱ δύο ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐπανῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς Διευθύνσεως. Ὁ κύριος Λεβέλ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνετο περίφροντις.

— Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα, εἶπε, μετὰ προσοχῆς τὰ ἐνδύματα τοῦ πτώματος· αἱ παρατηρήσεις σας μοῦ φαίνονται πολὺ ὀρθαί· ἄς ἴδωμεν ἂν συμφωνοῦν μὲ τὰς ἐπὶ τῶν φορεμάτων ἐνδείξεις.

Ἄλλ' ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας εὖρε συγχρόνως ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ καὶ σημειώσιν τινα, ἣν τῷ εἶχεν ἀποστείλει ὁ νέος ἀνακριτὴς κύριος Περνελέν.

— Περιμείναντέ με ἐδῶ, κύριε Μπουβάρ, εἶπεν· ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ καὶ θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον, ἐκτὸς ἐὰν καλέσω καὶ ὑμᾶς ἐκεῖ.

Ὁ ἐπιθεωρητής ὑπεκλίθη, ὁ δὲ τμηματάρχης ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ γραφείου του, ὅπως πορευθῆ εἰς τὸ τοῦ κυρίου Περνελέν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμελέτα μετὰ προσοχῆς τὴν ἀποσταλαῖσαν αὐτῷ ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ βουλευάρτου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ὁ φακέλλος τῆς ὑποθέσεως

ταύτης δὲν περιεῖχεν ἢ μόνον τὴν ἔκθεσιν, ὁ δὲ ἀνακριτὴς ἐπέθυμει ν' ἀκούσῃ ἐκ τοῦ ἰδίου στόματος τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας πᾶν ὅ,τι οὗτος ἐγίνωσκε περὶ τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς ἐπρόκειτο.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ κύριος Περνελέν, νέυσας αὐτῷ νὰ καθίσῃ, τῷ εἶπε μετὰ ζωνρότητος:

— Πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεώς σας, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ λάβω παρ' ὑμῶν εὐρύτερας πληροφορίας. Ἐξ ὅσον ἀναφέρετε περιληπτικῶς ἐν τῇ ἐκθέσει σας, βλέπω ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε λίαν παράδοξος.

— Πολύ, τῷ ὄντι, παράδοξος, πολὺ· καὶ ἀκόμη δὲν ἔχομεν κανὲν διδόμενον.

— Ἐλπίζω, κύριε Λεβέλ, ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς σας δὲν θὰ βραδύνωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν ἕχνος τι.

Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας προσεκλίνατο ἐπὶ τῇ φιλοφρονήσει ταύτῃ καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὁ ἰατρός Δουσατέλ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ μᾶς ἀποστείλῃ τὴν ἰατροδικαστικὴν του ἔκθεσιν. Ἐὰν τὸ συμπέρασμα του εἶνε ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε δι' εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, θὰ ἔχωμεν τότε ἀληθῶς ἐν ἕχνος, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενές.

— Ἀρκεῖ τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος. Κατόπιν ἀνακρίσεις, καλῶς ἐνεργούμεναι...

— Ἄλλ' εὐτυχῶς ἔχομεν καὶ ἄλλα μέσα.

— Ποῖα; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς.

— Ὁ ἐπιθεωρητής μου κύριος Μπουβάρ ἔκαμε μίαν ἀνακάλυψιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος.

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω· τὸ ἐγράψατε καὶ εἰς τὴν πρώτην σας ἔκθεσιν· τὰ ἐνδύματα δὲν εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὸ θῦμα.

— Ἀρκούντως τεκμαίρεται ἡ δολοφονία ἐκ τῆς δυσαναλογίας ταύτης. Νὰ εἶνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνδεδυμένος ἄθλιος μέθυσος, ἄνευ πόρων, ἀποθνήσκων τὴν νύκτα οὕτω πως, τοῦτο εἶνε συνειθέστατον. Ἄλλ' ἡ θέσις τῶν πραγμάτων εἶνε ὅλως ἄλλοια περὶ τῆς προκειμένης δολοφονίας.

— Συμφωνῶ πληρέστατα.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς ἐρεύνας λεπτομερεῖς, αἱ ὁποῖαι τὸ πρῶτον ἴσως θὰ φανῶσιν ὑπερβολικαί. Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε ἀνακριτά, νὰ καλέσω ἐδῶ τὸν ἐπιθεωρητὴν μου, ὅστις θὰ σᾶς ἐπαναλάβῃ πᾶν ὅ,τι ἔμαθε σήμερον τὴν πρωίαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Σᾶς ἐγχειρίζω συγχρόνως καὶ ἀντίγραφον τῆς καταθέσεως τῶν δύο καραγωγῶν. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διὰ νὰ μὴ χάσωμεν ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἐκερδίσσαμεν ἐκ τῶν ἐρευνῶν μας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σᾶς παρέδωκα τὸ ἀντίγραφον, ὅπως προβῆτε εἰς ἀνακρίσεις, χωρὶς νὰ περιμείνητε τὰ πρακτικά. Ὁ κύριος Μπουβάρ θὰ συμπληρώσῃ τὴν ἔκθεσιν του καὶ οὕτω θά εἰσομεν δυνηθῆ νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὸ μέρος, ἔνθα ὑποτίθεται ὅτι διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

— Κάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ σπεύσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἔνεκα τούτου ἀπέ-

στειλα πρὸ ὀλίγου ἐπίτηδες ἀθροῦν εἰς τὴν Μόργην, ὅπως παρακαλέσῃ ἐκ μέρους μου τὸν ἰατρὸν κύριον Δουσατέλ νὰ μοὶ στείλῃ ὅσον τάχιστα τὴν ἔκθεσίν του· ἀλλὰ πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὸν κύριον Μπουβάρ.

Ὁ δικαστὴς ἔκρουσε τὸν κώδωνα, καὶ τοῦ κλητῆρος ἐμφανισθέντος, διέταξεν αὐτὸν νὰ καλέσῃ τὸν ἐπιθεωρητὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Θὰ ἴδητε, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ Λεβέλ, πόσον καὶ ἡ ἐλκχίστη λεπτομερεία μᾶς εἶνε ἀναγκαία. Ὁ δὲ Μπουβάρ θὰ σᾶς περιγράψῃ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν τοῦ ἐπροξένησεν ἡ θέα τοῦ ὀλογύμνου πτώματος· θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ πρὸς τούτους καὶ τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔκαμαν νὰ εὖρη παράδοξον τὴν ρυπαρότητα τοῦ θύματος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ κλητῆρ, προπορευόμενος τοῦ κυρίου Μπουβάρ, κρατοῦντος δέμα ἐνδυμάτων, ὅπερ ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ δικαστοῦ.

— Εἶνε τὰ ἐνδύματα τοῦ πτώματος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς. Καθίσατε, φίλε μου, καὶ δότε μοι ὅσας δύνασθε ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως.

Ὁ Μπουβάρ διηγήθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὅ,τι γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνώσταί μας.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

Α'

Ἄπο ποῦ ἤρχετο; Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἡμέραν τινα ἀπεβιβάσθη πλοῖον, καταπλεύσαντος ἐξ Ἀγγλίας. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του ἠγόρασεν οἰκίσκον τῆς ἀρεσκείας του, κείμενον πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐξ ἀρχῆς δὲν ἀπήνησεν εἰς τὰς περὶ τοῦ ἀτόμου του ἐρωτήσεις τῶν ἐκεῖ κατοικούντων, οἵτινες ἐπὶ τέλους ἔλαβον ἀπόφασιν ὀριστικὴν νὰ μὴ ἐπαναλάβωσιν εἰς τὸ μέλλον αὐτάς. Ἦτο ἴσως ὄνειροπόλος τις ἐραστὴς τοῦ μονήρους βίου. Τὸν ἔβλεπον ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους περιπατοῦντα βραδεί τῷ βήματι ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἣν ἀπαλῶς ἐθώπευε τὸ κύμα, ἢ ἐπὶ τῶν ἀποκρήμων βράχων, κάτω τῶν ὁποίων ἐκρήγνυτο ἀφρίζοντα τὰ κύματα. Τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου του διήρχετο ἀναγινώσκων καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν μουσικὴν. Συχνὰ δὲ, ἐν προκειχωρηκυῖα τῆς νυκτὸς ὄρα, αἱ συμφωνίαι τοῦ βιολίου του ἀναιμινύοντο μὲ τὴν βοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἐὰν ἦτο ἀκοινωνητος, δὲν ἦτο ὁμως καὶ ὑπερῆφανος, ἦτο μάλιστα πολὺ περιποιητικὸς, ἐν δεδομένῃ περιστάσει. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ὀλίγων κατοικούντων τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ὄχθη, ἦτο εἰς ἰδιότροπος, εὐσυμ-

βίβαστος, διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ὁποίου ἐδείκνυντο ἐπιεικεῖς.

Δύο ἔτη διέρρευσαν, ἀφ' ἧς ἐγκατέστη ἐκεῖ, ὅτε συμβεβηκός τι συνεκίνησε τὸν τόπον. Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασιν κατεσκευάζον φάρον. Αἱ ἐργασίαι τῆς κατασκευῆς δὲν εἶχον ἀκόμη προχωρήσει πολύ, ὅτε ἀνεκάλυψαν ὅτι εἶχον κακῶς ἐκτελεσθῆ καὶ ἐδέησε νὰ προσκληθῆ μηχανικός ἰκανότατος, ὅπως διορθώσῃ τὰ σφάλματα τοῦ προκατόχου του. Καθ' ἣν στιγμήν ἀφίκετο οὗτος, ὁ μυστηριώδης ἀγνωστός μας ἐκάθητο ρεμβὸς ἐπὶ τῆς παραλίας, θεώμενος τὸν μαρμαίροντα Πόντον. Αἰφνης, ἀπεσπάσθη τῶν ρεμβασμῶν του ὑπὸ κραυγῆς, οὐχὶ ἀγνώστου αὐτῷ, ἣτις ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον του.

— Δὲν ἀπατώμαι, εἶνε ὁ φίλος Βεννά, τὸν ὁποῖον ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντήσω ἐδῶ.

Ὁ μηχανικός ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν μειδιῶν, μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, καὶ πρὶν ἢ οὗτος λάβει καιρὸν νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ὁ Τελνιέ, ἐψιθύρισεν ὁ Βεννά.

— Ἐφοβήθηκα μήπως στενοχωρηθῶ ἐν ὄσφ μείνω εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν ἀκτὴν. Εὐτυχῶς ἡ τύχη μου στέλλει σύντροφον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐξορία θὰ μοῦ φανῆ εὐχάριστος.

Βλέπων τις τοὺς δύο ἐκείνους ἀνδρας βαδίζοντας μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας, ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ τῶν ἦσαν καθόλου ἀνόμοιοι. Ὁ μὲν Βεννά, ὠχρὸς καὶ ἰσχνός, μὲ τὸ πεφοβισμένον καὶ μελαγχολικὸν αὐτοῦ βλέμμα, καὶ τὴν ἀδεξίαν καὶ ἐπιφυλακτικὴν στάσιν του, ἐδείκνυεν ἀνθρώπον τὰ μάλα ἀρεσκόμενον εἰς τὴν μοναξίαν καὶ τὸν ρεμβασμὸν εἰς τὸν Τελνιέ παρατηροῦντο πάντα τὰ φαινόμενα ζωηρότητας καὶ ἀνθηρᾶς υγείας. Αἱ κινήσεις του ἦσαν πλήρεις χάριτος, ὁ ζωηρὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς ἐξέφραζε πεποίθησιν, ἡ φωνὴ του ἦτο εὐήχος, ἡ δὲ εὐθυμία ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁ οὐρανὸς ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὸν ἀφθόνως τὰ δῶρά του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Τελνιέ ἐφάνετο ὅτι ἐπῆρε τὴ ζωὴν μὲ καλὸ μάτι.

Ὁ μηχανικός παρατήρει πόσον διέφερον ὁ χαρακτήρ του ἀπὸ τὸν τοῦ φίλου του, ὅστις ὠμίλει πολὺ ὀλίγον καὶ ἀπῆντα μετὰ δυσκολίας εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτοῦ. Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνετο ἐκ τῆς ψυχρότητος, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδείκνυεν ὁ Βεννά, ἀλλὰ προσεπάθει πικρῶς νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του, καὶ νὰ προκαλέσῃ τὰς διαχύσεις του. Ἐν τούτοις, δὲν εἶχεν ἀκόμη κατορθώσει νὰ μάθῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ παραδόξου φίλου του, τὰ αἰτία, ἅτινα ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἀκτὴν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Βεννά.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐρημητήριόν σου; εἶπεν αὐτῷ φαιδρῶς. Ἐδῶ λοιπὸν ζῆς ὡς ἀνὴρ καλόγηρος, κρύπτων ἀπὸ τὸν κόσμον τὰ προτερήματά σου. Βλέπω ὅτι τὸ σπιτί

σου τὸ ἔχεις στολισμένον περίφημα· θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἔκαμα, καὶ νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν; Μοῦ εἶπον ὅτι δυσκόλως θὰ εὑρίσκα κατοικίαν εἰς τὸν ἔρημον αὐτὸν τόπον, καὶ ὅτι θὰ εὑρισκόμεν ἴσως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον. Οἱ κύριοι ὅμως αὐτοὶ πολὺ ἠπατώντο, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ παραχωρήσῃς μίαν γωνιά τοῦ σπιτιοῦ σου διὰ νὰ μείνω. Ἐγὼ δὲ ὡς ἀντάλλαγμα ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τοῦ φαγητοῦ, διότι, μάθε, ὅτι ἡ γυναῖκά μου μὲ ἐφόρτωσε μὲ ὀλόκληρον φορτίον ζωοτροφῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου μοῦ ἔδωκε καὶ περίφημα κρασιὰ. Θὰ μοιράσωμε λοιπὸν ὅσα ἀδέλφια. Ἐὰν τυχὸν ἡ πρότασίς μου εἶνε ἀδιάκριτος, τόσῳ τὸ χειρότερον, δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆς.

Ὁ Βεννά, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς εὐλικρινοῦς ἐκείνης φιλίας, ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ μηχανικοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ μέχρι τοῦδε σιγῆλόν καὶ ἔρημον οἶκημα τοῦ Βεννά, ἀνέλαβε ζωὴν, χάρις τῇ ἀφίξει τοῦ εὐτραπέλου καὶ χαριέντος Τελνιέ. Ὁ μηχανικός, γνωρίζων ἀπὸ πολλοῦ τὸν σκαιὸν χαρακτήρα καὶ τὸ ἥμερον ἦθος τοῦ φίλου του, ἀνέπτυξε μεγάλην ἐπιδεξιότητα ὅπως κατανικήσῃ ταῦτα, συνδιαλεγόμενος ἐπὶ ἀντικειμένων τὰ μάλα ἀρεσκόντων τῷ Βεννά, καὶ φροντίζων νὰ ἀποφεύγῃ πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο νὰ τὸν βλάψῃ.

Παρὰ τὰς προσπαθείας του ὅμως, ὁ Βεννά ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ εἶνε σκυθρωπὸς καὶ περιφροντικός. Οὔτε κατὰ τὸν ἐν τῇ παραλίᾳ περίπατόν των, οὔτε κατὰ τὸν καιρὸν, ὃν διήρχοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐξέφραζε τι δυνάμενον νὰ γνωρίσῃ τῷ Τελνιέ τὸ αἶτιον, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ διαμένῃ ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἐκείνης ἀκτῆς. Ἦτο πάντοτε τὸ αὐτὸ αἰνιγματῶδες πρόσωπον, ὅπερ εἶχεν ἀπωλέσει τὴν ἔξιν τοῦ ἐκμυστηρεύεσθαι. Ἐν τούτοις, ἕνεκα τῆς μετὰ τοῦ Τελνιέ ἐπικοινωνίας, ἐγένετο ὀλίγον κατ'ὀλίγον ὀμιλητικώτερος, καὶ κατέβαλε πολλὰς προσπαθείας, ὅπως ἀποσκορακίσῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ μικρὸν, τὴν δυσθυμίαν του.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δεῖπνου, ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ ἐγγὺς τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος, ὁ δὴν ἥλιος ἐχρῦσιζε τὴν ὡς κάτοπτρον γαλιναϊάν θάλασσαν. Ἐλαφρὰ σκοτία ἤρχιζε νὰ περικαλύπτῃ τοὺς πέριξ μεγάλους βράχους καὶ τὰ θεμέλια τοῦ ἀνεγειρομένου φάρου. Σιγῇ βαθεῖα ἐβασίλευεν ἐν τῇ παραλίᾳ. Ὁ μηχανικός ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ φίλου του ἐξαίρετου οἴνου τῆς Βουργονδίας καὶ ἐπὶ πολὺ ὠμίλησε περὶ τῶν χρόνων, τοὺς ὁποίους διήλθον ὁμοῦ ἐν τῷ Λυκεῖῳ. Ὁ Βεννά ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην μάλλον εὐδιάθετος δι' ἐκμυστηρεύσεις καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεις, ἣν ἐποίησατο ὁ Τελνιέ, ἀπήντησεν:

— Ἀπὸ κείνον ἀκόμη τὸν καιρὸν, ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃς ὅ, τι εἶσαι. Πάντοτε ἦσουν καλόκαρδος, ὅλοι ἐζητοῦσαν τὴν συντροφιά σου καὶ ἐφιλονεικοῦσαν διὰ τὴν

φιλίαν σου. Ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς σοὶ ἤρεσεν, ἐνῶ ἐγὼ ἤσθανόμην ἤδη ὅτι μὲ ἐβάρυνε τὸ βάρος ἀθεραπεύτου μελαγχολίας.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶχες ὅ, τι σοῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ εἶσαι εὐτυχής. Ἐκληρονόμησες ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου ὄνομα ἐντιμον καὶ καλὴν περιουσίαν. Ἦσουν γερὸς καὶ ἔξυπνος. Ὅλοι σ' ἐκτιμοῦσαν.

— Μοῦ ἔλειπεν ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἠμπόρεσα νὰ ἀπολαύσω. Ἦ ἐμπιστοσύνη δηλαδὴ εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἀκόμῃ ἠλικίας ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννήθην κακότυχος. Ἐμείνα ὀρφανὸς πολὺ μικρὸς, μὲ ἐνεπιστεύθησαν εἰς ξένους ἀνθρώπους. Ποτέ, ὅταν ἤμουν παιδί, δὲν ἤκουσα ἓνα γλυκὸ λόγον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ὅτι μὲ ἀγαποῦσαν. Ἐμεγάλωσα τριγυρισμένος ἀπὸ ἀτμοσφαῖραν παγωμένην, ἡ ὁποία μοῦ ἀπηγόρευε καὶ ἐνθουσιασμοὺς καὶ διαχύσεις. Ματαίως συμβουλεύομαι τὴν μνήμην μου. Δὲν εὑρίσκω καμμίαν ἐποχὴν, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάμνησις νὰ μοὶ εἶνε προσφιλής. Ὅσοι ἐγνώρισαν τὰς εὐλογίας τῆς πατρικῆς ἐστίας, δὲν ἤξεύρουσαν τί πάσχουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐστερήθησαν. Συνειθισμένος νὰ μὴ βλέπω τριγύρω μου παρὰ πρόσωπα ἀδιάφορα καὶ αὐστηρά, ἔχασα τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου, καὶ ἐγήρασα προῶτως.

» Ὅταν ἐκάθισα εἰς τὰ θρανία τοῦ Λυκείου, εἶχα ἤδη γηράσει. Τὸ πνεῦμά μου ἦτο γεμάτο ἀπὸ δυσπιστίαν καὶ ἀμφιβολίαν. Πάντοτε ἡ διαθέσις μοὶ ἔλειπεν, αἱ δὲ ἐντυπώσεις μου καὶ αἱ ἰδέαι μου διέφερον τῶν ἄλλων. Φραγμὸς ἀνυπέρθλητος μὲ ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς μου. Ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ ἐμὲ καὶ μὲ ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν θλίψιν τῆς μοναξίας μου. Αὐτὸ ἦτο φυσικώτατον, διότι εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις συνίστανται εἰς ἀνταλλάγματα· ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος τίποτε δὲν ὠφελεῖ τοὺς συναναστρεφόμενους αὐτόν, ἐξ ἀνάγκης δὲν θὰ ἀποκτήσῃ τίποτε καὶ ἀπὸ αὐτοῦ. Ἦ δυσπιστία καὶ ἡ ἔλλειψις νεανικῶν ὀνείρων μοῦ ἐπροξένησαν δειλίαν ἀκατανίκητον. ὦ! Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς τί μαρτύριον ἐπιφέρει ἡ φοβερὰ αὕτη ἀσθένεια. Ἀποναρκώνει καὶ παραλύει τὰς διανοητικὰς μας δυνάμεις, μεταδίδει δὲ εἰς τὰς πράξεις καὶ τὸ ὕψος μας ἀνοησίαν, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα. Ἦ θλίψις διὰ τὰς ἀδεξιότητάς, τὰς ὁποίας διεπράξαμεν, καὶ ὁ φόβος δι' ἐκείνας τὰς ὁποίας προβλέπομεν ἔχουσιν, ὡς ἀλάνθαστον ἀποτέλεσμα, τὴν διάπραξιν καὶ ἄλλων, ὥστε ἔρχεται στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν νομίζομεν ὅτι τὸ ἀτομόν μας δὲν εἶνε ἀξίον νὰ ζῆ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀνθρώποι.

» Ἀφίσα τὸ Λυκεῖον χωρὶς λύπην, ἀλλ' ἠτένιζον πρὸς τὸν κόσμον χωρὶς ἐλπίδα. Ἐγνώριζον ὅτι θὰ μὲ παρηκολούθει πάντοτε τὸ κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον τόσῳ ὑποφέρει, καὶ ὅτι ὁ ἔχθρὸς τῆς εὐτυχίας μου θὰ μὲ ἠκολούθει πανταχοῦ.

» Καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, τὸν ὁποῖον

δὲν ἤμπορεσα νὰ καταστρίψω, ἤμην τόσφ ἀγροῖκος καὶ τόσφ ἀδέξιος, ὅσφ δὲν ἤμπορεῖς οὔτε νὰ φαντασθῆς. Ὅταν μάλιστα μὲ ἐκύτταζαν προσεκτικά, τὰ αὐτιά μου ἐβοῦζαν, ἐγενόμενον κατακόκκινος καὶ δὲν ἔννοιωθα τί συνέβαινε τριγύρω μου. Τὰ λόγια μου καὶ αἱ πράξεις μου πάντοτε εὐρίσκοντο εἰς ἀντίφασιν. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ εἰσέλθω εἰς αἵθουσαν χωρὶς νὰ σκοντάψω εἰς κανὲν ἐπιπλον, χωρὶς νὰ σπάσω κανὲν κομψοτέχνημα. Δὲν ἤξευρα οὔτε πῶς εἰσέρχονται, οὔτε πῶς ἐξέρχονται. Ἐλλείψεις παιδαριώδεις, θὰ μοῦ εἶπῃς. Ὅχι! δὲν ἦσαν παιδαριώδεις, διότι συχνὰ πυκνὰ ἐπανελαμβάνοντο. Τὸ μαρτύριον τῆς δειλίας νὰ μὴ τὸ εὐχέσαι οὐδὲ εἰς τοὺς πλέον θανασίμους ἐχθρούς σου.

• Νωθρότης μὲ εἶχε καταλάβει. Ἐὰν δὲ προσεπάθουν νὰ τὴν κατανικήσω, καμμὶ χονδροειδὴς ἀδεξιότης μοῦ ὑπενθύμιζεν αἴφνης ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ παραβληθῶ μὲ ἐκείνους, ἐν τῷ μέσφ τῶν ὁποίων ἔζων. Ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποφύγω τὰς εἰρωνείας, δῦσπιστος δὲ καὶ ὑπερβολικὰ φιλόποπος, πανταχοῦ τὰς ὑπώπευον. Ἐφανταζόμην ὅτι ἐμάντευα προσβλητικόν τινα ὑπαινιγμόν, ὑπέθετον ὅτι ὅλοι μὲ περιεγέλων καὶ ὅτι ὅσοι μὲ ἐτριγύριζαν ἦσαν ἐχθροί μου. Πλάνη τῆς φαντασίας μου, θὰ εἶπῃς καὶ πάλιν. Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἀφοῦ δὲν ἤμποροῦσα νὰ ἀπαλλαγθῶ αὐτῆς, ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ ἀσθενὴς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ πυρετοῦ.»

— Πράγματι ἡ φαντασία σου ἔπασχε, καλέ μου φίλε. Ἀλλὰ διατί δὲν ὑπανδρεύθης; Ἡ ἀγάπη ἀφοσιωμένης συζύγου θὰ ἦτο δι' ἐσὲ φάρμακον πολὺ δραστικόν.

— Ἐσκέφθην νὰ ὑπανδρευθῶ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ ἔγινε αἰτία νὰ ὑποστῶ καὶ ἄλλην δοκιμασίαν...

Ἐσιώπησεν, ὡς εἰ ἐδίσταζε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ἐξακολούθησον, εἶπεν αὐτῷ ὁ Τελνίς, διότι αἱ θλίψεις καταπραύνονται ὅταν ἐμπιστευθῶνται αὐτὰς εἰς φίλον.

Ὁ Τελνίς ἐπλήρωσεν ἐκ νέου οἴνου τὸ ποτήριον τοῦ Βεννά, ὅστις ἔπιεν αὐτό.

— Εἶχα κ' ἐγὼ τὸ μυθιστόρημά μου, καθὼς ὅλοι, ἐπανέλαβε μειδιῶν μελαγχολικῶς. Ἡ ἐκδοκία του ὁμως ἦτο θλιβερὰ, γελοία, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἦνε.

• Ἐσύχναζον εἰς οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἐφέρετο πολὺ καλὰ εἰς ἐμέ, ἐπεικῶς δὲ παρέβλεπε τὰς ιδιοτροπίας τοῦ χαρακτῆρός μου. Πολλάκις μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐννοήσω τί προσπαθείας κατέβαλον διὰ νὰ μὲ καταστήσωσιν εὐθυμώτερον καὶ μὲ λυτρώσωσιν ἀπὸ τὴν μάλιστα τῆς δειλίας. Ἄν καὶ δὲν ἐπέτυχον, ἠσθάνομην ἐν τούτοις διὰ τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην.

• Συνήντων συχνὰ εἰς τὴν φιλόξενον ἐκείνην στέγην ὠραίαν καὶ πνευματώδη κόρην, ἐπὶ τοῦ συμπαθητικοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἦτο ἐξωγραφημένη ἡ ἀγα-

θότης. Ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς δὲν ἠπάτα, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις μοῦ ἔδειξεν ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον μὲ συνεκίνησε περισσότερο, ἀφ' ὅσον δύναμαι νὰ εἶπω. Ἡσθάνομην κἄποιαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅταν ἐκείνη εὐρίσκετο ἐκεῖ. Ἦτο πτωχὴ, ἐνόμισα ὅτι ἤμποροῦσα νὰ ἐλπίζω. Ὅτε, κατακόκκινος, διατάζων, τρέμων, καθὼς ὁ ἔνοχος, τῆς ἐφάνέρωσα τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον δι' αὐτὴν ἐσχημάτισα, ἀπεποιήθη ἐπιδειξίως τὴν πρότασίν μου, καὶ ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ ὑπανδρευθῆ. Κατ' ἀρχὰς ἐφανταζόμην ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀποφάσεως ἀμετακλήτου, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ τόσον θερμὸς ἔρωσ μου θὰ κατενίκα τοὺς δισταγμούς τῆς. Ἀλλ' ἐνφ' τὴν ἐπομένην, πρὸς τὸ ἐσπέρας, περιεπάτουν εἰς τὸν κῆπον, ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ὀπίσω ἐνὸς φράκτου τὴν φωνὴν τῆς. Τῷ ὄντι, ἦτο ἐκείνη συνομιλοῦσα μὲ μίαν φίλην τῆς, ἡ ὁποία τὴν περιεπαίξε διὰ τὸν ἰδιότροπον λατρευτὴν, τὸν ὅποιον κατέκτησε. Καὶ τότε ἐκείνη ἀπήνησεν ὅτι εἶχον πολὺ ἀπατηθῆ εἰς τὰ αἰσθημάτα τῆς ἐὰν ἐξέλαβον δι' ἔρωτα τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε, καὶ προσέθεσεν ὅτι ἐλυπεῖτο μὲν διὰ τὴν παρεξήγησιν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ὀνομασθῆ κυρία Βεννά.

• Ἀπεσύρθη μὲ συντετριμμένην τὴν καρδίαν καὶ φοβερὰ ὠργισμένους ἐναντίον ἐκείνης, ἡ ὁποία μὲ ἐδηλητηρίασε διὰ τοιαύτης πλάνης. Δὲν τὴν ἐπανεῖδον ἔκτοτε καὶ ἀνεχώρησα διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψω ποτέ. Ἐταξείδευσα πολὺ καιρὸν διὰ νὰ λησμονήσω τὰ παθήματά μου, ἰδίως δὲ τὸ τελευταῖον, τὸ φοβερώτερον ὄλων!

• Ἡ τύχη μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀκτὴν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεκατέστην. Ἐὰν δὲν ἦρα τὴν εὐτυχίαν, τούλαχιστον ἡ ζωὴ μου ρεῖι ἡρεμὸς καὶ δὲν ταρασσεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς πικρὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.»

— Βεννά, εἶπεν ὁ μηχανικός, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ποτέ δὲν ἐδοκίμασες, ἤμπορεῖς νὰ τὴν δοκιμάσῃς καὶ τώρα ἀκόμη, ἀρκεῖ μόνον νὰ θελήσῃς. Φοβοῦμαι μὴπως ἡ φιλία μου μόνη δὲν δυνήθῃ νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς σου, ἀλλ' ἔχω τὴν σύζυγον μου, ἡ ὁποία, ἐλπίζω, ἡ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἤμπορέσῃ νὰ χύσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς αὐτάς, διότι γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε μὲν μάλιστα, ἡ ὁποία εὐρίσκει στὴν καρδίᾳ τῆς λόγους καταλλήλους διὰ νὰ πραύνωσι τὴν λύπην, καὶ νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀπογοητευμένους καρδίας. Θὰ τὴν ἰδῆς καὶ θὰ σὲ καταπείσῃ, πιθανὸν μάλιστα νὰ σοὶ εὐρῇ καὶ σύζυγον, ἡ ὁποία σοῦ ἀρμόζει.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε θαῦμα, τὸ ὅποιον, φρονῶ, ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις τῆς.

— Θὰ ἰδοῦμε.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... δρ. 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... δρ. 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν..... δραχ. 3 (3,20)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. μὰς..... 3,50 (3,70)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλλῆ, δρ. 3 (3,30)
 «Λέων Λεόντης», μυθιστορία Γεωργίας Σάντης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [4,80]
 «Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ρισδούργ. δρ. 4,50 [2]
 «Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λεπ. 60 (70)
 «Παρίσιον Ἀπόκρυφον», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 40)..... Δρ. 6 [7]
 «Ὁ Διαβολὸν - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De Terrail..... Δρ. 4,50 (4,70-
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλιου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναικίς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Coek, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 4 [4,20]
 Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα..... 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρύμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).
 «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννισάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ες δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Coek μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]
 «Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶν..... λ. 70 (80)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαζῶ (τόμοι 2)..... δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Émile Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἐθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλου..... Δρ. 4 50 (4,70)
 «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δ. Γ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοᾶρ..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Μαθητὶδὴ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺν..... Δρ. 7 (8)
 «Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)